

's Avonds van dezelfde dag ging de Schout van Rozebeke gerust naar bed.

— Ja, ja, zei hij bij zichzelf, die Fransen hebben nu zelf ondervonden, dat Bakelandt de eerste de beste niet is en het niet aan ons ligt, als hij nog niet in de kerker zit. Ik hoop echter van ganser harte, dat zij spoedig de bandiet in handen krijgen. De eerste weken zullen we van hem wel niet meer horen!

De Schout was nog jong. Daar hij ongehuwd was, werd het huishouden door een meid gedaan, terwijl een knecht de grove bezigheden verrichtte.

De Schout bezat de reputatie zeer rijk te zijn. Wat er ook van was, hij had toch zijn woning goed verzekerd tegen elke mogelijke aanval. Dikke tralies beschermden de vensters en zware grendels verzekerden de deuren.

Trien, de dienstmaagd, sliep reeds van negen uur af. Naas trok een kwartier later naar bed, terwijl ook de meester zelf, na enig schrijfwerk in orde gebracht te hebben, zich te slapen legde. Het sloeg elf uur op de toren van Rozebeke.

Enige mannen naderden behoedzaam het huis van de Schout.

— Onderneem niets tegen mij! had Bakelandt gewaarschuwd bij zijn geheimzinnig bezoek aan de gerechtsdienaar.

En deze had die vermaning in de wind geslagen!

Daarvoor zou hij boeten.

Wat bekommerde de geweldenaar zich om gendarmen! De Fransen sliepen immers te Staden.

— Opgepast! fluisterde de kapitein tot zijn handlangers.

De rovers drongen door de haag en stonden nu bij de voordeur.

— De boor! beval Bakelandt.

Sander Daneel reikte het gevraagde over.

Het bendehoofd zocht een zwakke plaats in het hout.

Het duurde niet lang of hij had een opening gemaakt groot genoeg om er een scherp ijzer door te steken, waarmede hij zachtjes het hout afbrokkelde. Weldra kon hij met zijn hand de grendels wegtrekken.

De schelmen stonden in de gang.

— Ieder kent zijn werk, vezelde Bakelandt. Vlug en voorzichtig.

Een kreet, nog één... en enige bandieten keerden na korte tijd terug uit de zijkamers met de tijding:

— De knecht en de meid liggen gebonden, kapitein.

— Goed, antwoordde deze, nu de Schout.

Deze had ongetwijfeld gerucht gehoord, want toen de hoofdman zijn kamer binnentrad, stond hij sidderend voor zijn bed.

— Ha, heer Schout, sprak Bakelandt, ge hebt mijn woorden in de wind geslagen. Waarom liet ge de gendarmen komen? Denkt ge, dat wij als wilde dieren opgejaagd willen worden? Of meent ge misschien dat ik uw vervloekte gendarmen vrees?

De geweldenaar schudde de Schout woest door elkaar.

— En nu, vervolgde het bendehoofd, zult ge eens eerlijk de waarheid spreken, zoals het een man van uw stand en staat past. Waar steekt uw geld?

— Ach, dood mij niet! smeekte de Schout.

— Nu kort en goed, waar zijn uw schatten of wilt ge liever op deze plaats

BAKELANDT

DE GEEST VAN
DE BOKKERSLOOT

sterven ?

— Ik zal het u willig tonen, maar ach, spaar mijn leven !

— Allah vooruit, straks spreken we over uw leven.

Ja, de Schout was rijk. Dit bleek toen hij een verborgen kast opende, waardoor een hoop geld zichtbaar werd.

Als een razende wierp Bakelandt zich op de schat en wroetelde wellustig met zijn handen door het goud.

— Een goede buit, jubelde hij. Allah mannen, pakt maar in ! Daar kunnen we deze winter een zorgeloos leventje van leiden.

Het duurde niet lang of de Schout zag zijn kas ledig.

— En nu is het om u te doen, zei de kapitein met een vreselijke vloek. Ha, ge hebt de gendarmen op mij afgezonden en dacht zeker dat ik van die bloedhonden bang zou zijn. Welnu, morgen zal geheel de streek weten, dat Bakelandt zelfs de duivel niet vreest. Mannen brengt hem naar de keuken.

— Genade, genade ! gilte de Schout.

— Nog één woord en ik maak u met een stoot van kant ! dreigde het opperhoofd, de arme Schout zijn mes voor de ogen houdend.

Nu werd de rampzalige gevangene naar de keuken gesleurd.

— Bind een dikke koord aan zijn benen ! beval de kapitein. Maar rap wat, want we zijn hier al veel te lang.

— Ach laat me leven, smeekte de Schout, deernis, deernis !

— O, ik zal u niet doden, antwoordde Bakelandt. Ge hebt wel de dood verdiend, maar om u te tonen, dat de rovers dankbaar zijn, wil ik u belonen, omdat ge ons zo fluks uw geld getoond hebt. Toch moet ge afleren ons te vervolgen. Vooruit mannen, hangt hem nu met de voeten aan de haak in de schouw. Met de kop omlaag kan hij dan over zijn roekeloosheid, om ons te durven treiteren, op zijn gemakje de ganse nacht nadenken.

— Genade, genade ! hernam de Schout, die sidderde bij de gedachte aan zijn vreselijk vonnis.

Maar lachend volvoerden de bandieten het bevel van hun afschuwelijke meester, en weldra hing de ongelukkige in de schoorsteen met het hoofd naar beneden.

— En nu opgepast voor de tweede keer, vermaande Bakelandt, want dan wring ik u zonder aarzelen de nek om !

— Meester, wil ik een vuurtje onder hem stoken ? vroeg Daneel met een hels gegrinnik. Het is zo koud als ge uit een warm bed in deze sombere keuken verhuizen moet.

— Het ware een schone straf, zei de kapitein, maar laten we deze maal eens goedgunstig zijn. De arme bloed heeft reeds al zijn geld verloren. En bovendien, hij zal bijzonder sterk moeten zijn, om tot morgen in het leven te blijven.

De bende verliet de geplunderde woning en trok stillekens langs een zijstraatje uit het dorp.

Doch hoe geluidloos de rovers ook trachtten voort te stappen, toch werden ze opgemerkt.

Nanden, een brave dorpeling, kon niet slapen en was een poosje voor het venster gaan staan. Daar zag hij de schimmen van mannen.

— Wat mag dat betekenen ? dacht hij verwonderd. En zo velen ! Wat hebben

BAKELANDT

DE GEEST VAN
DE BOERENLIEDE

die hier uitgericht? Zou dat met Bakelandt in verband staan? Dat kan toch niet, want de gendarmen hebben de rovers nergens kunnen vinden. Deze zullen toch zo stout niet zijn, nu reeds in de omtrek een aanslag te plegen. Maar wie weet; ik ga de Schout verwittigen.

Nanden wachtte nog een wijle, tot de zonderlinge wandelaars ver buiten het dorp zouden zijn, kleepte zich intussen en liep dan naar het huis van de Schout.

Nanden trok aan de ketting die naast het poortje hing en door een ijzerdraad met de bel binnenshuis in gemeenschap stond. Luid klonk het gerinkel, maar geen raam of deur werd geopend. De dorpeling belde nogmaals en voor de derde keer, maar zonder uitslag. Tegelijkertijd viel zijn blik op de haag. Zijn ogen, reeds gewend aan de duisternis, merkten op dat ze vertrappeld was.

Nanden sidderde. Hemel! Zou men bij de Schout ingebroken hebben? Deze gedachte verschrikte hem zo erg, dat hij onwillekeurig zo luid hij kon «moord!» gilde.

Ramen en deuren van naburige huizen gingen open en talrijke dorpelingen kwamen ijlings toegesnel.

— Wat is er? riep Dries, de bakker, die een der eersten ter plaatse verscheen. Nanden gaf uitleggingen.

Enige der kloekste en onversaagste sprongen over de haag en liepen naar de achterdeur.

— Zij staat open! klonk het.

— Men heeft ingebroken!

Er werd licht gemaakt in de keuken.

— Daar, daar, gilde Dries, terwijl hij naar de schouw wees.

— Men heeft de Schout in de schoorsteen opgehangen!

Nu wilde ieder naar binnen.

Inmiddels had Dries de rampzalige gerechtsdienaar uit zijn verschrikkelijke positie verlost. Het gelaat van de gemartelde was vreselijk gezwollen, de ogen puilden uit hun kassen, wangen en voorhoofd zagen purperblauw.

Men waste de ongelukkige en toen de heelmeester in grote haast kwam aangelopen, opende het slachtoffer zijn ogen en fluisterde:

— Waar ben ik?

— Ge zijt veilig onder vrienden, zei Dries. Komt mannen, laten wij hem te bed leggen. Maar gauw, waar zijn de knecht en de meid? Dat wij aan hen niet eerder gedacht hebben!

Trien en Naas werden van prop en banden bevrijd en schoon ziek van angst en schrik, boezemde hun toestand geen onrust in. Zij vertelden de nachtelijke overval.

— Kerels met zwart aangezicht, zei de dienstmaagd met afschuw, en ze vloekten als duivels. Ik hoorde alles, maar kon niet om hulp roepen. Oh, wat een gruwelijke nacht!

De Schout beterde met het uur en tegen de morgen kon hij, hoewel met zwakke stem, zelf een verslag geven van het gebeurde.

Vroeg in de morgen reden enige jongelieden naar Staden, om de aanslag bij de meier en de gendarmen aan te geven. De Fransen zadelden onmiddellijk

hun paarden. De ganse dag zochten zij de omtrek af, maar vonden van de roverhoofdman of zijn bende niet het minste spoor.

THE GREAT BRITAIN
PUBLISHED BY THE
HAKELANDT

JAN VAN CONTICH
JOHAN VERDIJCK

DE BENDE VAN
BAKELANDT

Deel I

ANTWERPEN
UITGEVERSFIRMA L. OPDEBEEK

1955